

SLAGTRYK

TIOSSKRIFT
FOR DIGTE &
KORT PROSA

AUGUST
2011

Slagtryk
Tidsskrift for digte og kortprosa

nr. 6 - 2011

Ansvarshavende redaktion

Erik Scherz Andersen, Lasse Skjold Bertelsen og Mia
Kirstine Voss

Kontakt

sendind@slagtryk.dk

Forfattere

Jon A, Rasmus Varnich Blumensaat, Casper
Christophersen, Robert Henningsson, Noa Kjærsgaard
Hansen, Anna Møller, Mathias Pharao, Freke Räihä og
Emil Tuus.

Udgiver
Kronstork

ISSN
1904-8165

Forside
Line Rasmussen

Opsætning
Erik Scherz Andersen

Copyright
Forfattere & Slagtryk

Først publiceret:
<http://www.slagtryk.dk/category/1108/>

Noa Kjærsgaard Hansen

Huskeliste

Skær flere ting ud i pap,
stil flere retoriske spørgsmål,
undr
smelt gær
arbejd frem mod mere eller mindre konformitet
altid, altid skriv flere digte på samme tid

Mathias Pharaos

E-R-T-A-S-D-F!

Ser de de faste rester?
De rafte satte retter
der fester det sete?
Deres teste de tre -
se det redder safter!
Fedttast de er set!
Derfra fred dar.
Derfra sad rad der traf
et sted.
Sat der ser det et
redt trested frast.
Dresserer treds arter, de radder,
eftersetter terra fester,
efterretter deres astra
seed fetter. Fedt fesser treder.
Afret der stedfar!
Afstraf des teaser!
Tedda sat fast sfere read:
strede staffet star. Er det
fra dead steff dad?
Das deffe erte dread!
Desserterer esser trat
dreft afart de desse.
Seere tessede fra dette
streft af stat fe ar
fra ders adresse start
erfart!
Fatter frest er fred!
Erstat de rette steder.
adrette staffe red
east fras terst da er
et straffet sart etter
ad fede rettersted?

Det ser de.
der er de
det de er!

Freke Räihä

Filo dendron

Filo dendron; läsningen bredvid ur symbolikoner ur tagna ur
arvsmassan den kritiska massan jag ser ut ur mig ut på dig du ser
tillbaka ut på mig referens ramarna mellan rummen varje enskilt
tecken bärande jag är ur anteckningen denna beteckningen till talet en
migrerande rörelse inifrån citaten intuitiva jag är andfådd då jag
måste veta om mitt liv de steg du ger mig du närmar dig det den
gemen samma ursprungs myten gränsen mellan oss måste minska för
flyttas barnet brister jäser anblickar dess intention är ett spel socialt
industriellt en ekonomisk förflyttning den tränger varje avbrott är en
paus ett grepp kom du lyssna på mig inne i mig det är jag är ny
varje gång han platsen ursprunget lämnar över inifrån jag är inifrån
åter hämtning rastlös ingen tid ingen alls alls.

Rasmus Varnich Blumensaat

SPQR

Giv kejseren hvad der tilkommer kejseren men bid venligst mærke
i patronerne vi bruger som guldfod og husk at
kejserens sande titel er zar
og zarens sande titel er cæsar
og cæsars sande titel er de
sammensatte staters generalsekretær
og generalsekretærens sande navn
er hærskarernes herre
I mellemtiden slipper vi aldrig ud af Rom
fordi alle vejene fører os
tilbage hertil i geled,
langs markens furer
rækker af løg sat i tungen
sammen med andre
hungersnødsafgrøder,
gennem tunneller af triumfbuer
og jernbanebroer anno 1919
der strækker sig bort
som forseglet infrastruktur
under grunden til at vi gør som vi gør
når vi slår hånd på handelstraktatens
officielle undskyldning
for at ryste et folkeslag
sammen i udrangerede godstog
som pulverblandinger
i en skål under armen
der stadig giver os helligt brød på bordet
fordi vi har lovet os selv en plads i solen
som plaster på såret
for alle vores fortrædeligheder
på græsset der er i færd
med at visne under vores fødder
og fred være med vores efterkommere.

Propolis

Nøglen sidder i døren
som stilken i øjets frugtkød
hvis blinde plet udgør
naturens forsvindingspunkt
en tætningsfejl i hjernebarken
der lækker lys og harpiks
fra et soveværelse med vinduerne på vid gab
og solbleget bomuld hængt op i mangel af bedre
for hvad er et hjem andet end en
varmepude
et sted at hvile hovedet
med munden sat for en klirrende termoflaske
tørhed i svælget
og summende fingre
der anføres som ofte forekommende bivirkninger
fordrende øjeblikkelig medicinsk assistance
ikke ulig en allergisk reaktion på blomsterstøvet
i brisen fra vores barndoms minder;
kroniske bygmør fra høsten
der faldt som en dom på din fødselsdag og fik
plantagens æbler til at dratte
i parallelle forløb langs stamtræets akse
for at stødes mod jorden som din fod mod døren
og aldrig siden at mødes
i slægt med måden hvorpå et kernehus
kan spaltes langs sin indre fraktur.
det siger sig selv at
den mindste modstands linje må gå gennem
marv og ben
som ondsindede celledelinger
i arrestens arveanlæg
generel slitage og bygningsfejl
som den metaltræthed du sikkert
forestiller dig må ligge til grund
for låsens udtjente gevind.
Hvis du stadig havde ejet
eller blot besad

din tjenestepistol
ville du måske kunne trække den lidt længere
skyde planerne til en anden dag
og dermed udskyde behovet for at
dele din celle eller
bede om en ny kvindes hånd
ved bisættelsen
på den anden hånd
sidder ringen stadig i handsken
så luk du bare dig selv ind
og smæk verden ude
i samme bevægelse
der blæser røg fra bælgen
så dit øje må løbe i vand her på dette sted
hvor pusset allerede skaller af himlen
ned på bagkroppen af en bi
der flyver i trods
ud af stadens sprækker
som om den troede det skulle blive sommer igen.

Jon A

Fucking Djævlén midt i det hele

Den nat så jeg Djævlén, eller hvad der nu for en opdraget og bekendt og erkendt ateist gør det ud for den størrelse; et eller andet psykologisk tjums som et forsøg på en forklaring på hvad der er noget så stort og massivt og ufatteligt inden i en selv at det blir skudt ud af kroppen og over i en projektion af hvad man indeholder af lort og lede. Djævlén som en anskueliggørelse af at jeg var massivt fucked. Det var jeg godt klar over jeg var, det behøvede jeg ikke sådan en gang paranormalt hejs til at fucke mig yderligere op, men det at min fucked ophed ligefrem manifesterede sig i en religiøs vision ku jeg som sådan en der ikke anså sig selv for at være en skid spirituel kun tolke som et tegn på at jeg virkelig var ude i tovene. Nogen, som altså var mig selv hvis vi følger min ikke-trosbekendelse, min egen erkendelse frigjort fra mig selv, uerkendt af mig før den tog mig kraven; nogen ville mig noget og ville det alvorligt nok til at være trådt uden for mig selv for at få min opmærksomhed over på hvad det var jeg var ude i.

Før denne nat havde jeg haft to syn i mit liv, begge som barn, begge et sted mellem søvn og bevidsthed, som er der hvor man er mest åben overfor sånoet eller bare allerede drømmer, alt efter hvordan man vælger at se på det. Jeg er ikke kategorisk afvisende eller skeptisk, jeg ved bare ikke hvordan jeg ellers sku se på det, jeg har ikke begrebsapparatet til det. Første gang så jeg min storesøster, som lige var flyttet hjemmefra, stå og fnise som en heks på mit værelse. Det gjorde hun så tit da hun boede der, det var der som sådan ikke noget mærkeligt i, bortset fra at hun altså var flyttet, så hun jo ikke ku stå der. Anden gang så jeg en dreng fra min klasse, som jeg ikke ligefrem var venner med men heller ikke ligefrem havde noget udestående med, allerede dengang stod det klart at der ikke var ondt skabt i ham og at han nok i virkeligheden var ganske let enfoldig, og i mit syn stod han da osse med en undertrøje på hovedet der sku gøre det ud for langt hår. Jeg tror han prøvede at ligne David Lee Roth. Det var ikke i sig selv skræmmende, spooky, men ikke skræmmende som sådan, mest af alt mærkeligt, og det eneste skræmmende var strengt taget at han var der i mit værelse, sådan bare lige, men det var så osse det.

Mine to hidtidige syn havde altså beredt mig på at den slags ikke nødvendigvis behøvede at være vildt spektakulære, ingen brændende tjørnebuske, trehovedede kalve eller dansende dværge, bare hverdagen i al sin gru, og at det heller ikke var givet at de ville sige mig det helt store, ikke engang i gåder, bare være nok i overhovedet at være der. Syner der siger halløj, du ser syner, mand, hvad vil du gøre ved det?

Den nat jeg så Djævlén var det årevis siden jeg havde haft de to syner, det var slet ikke noget jeg tænkte på jeg havde oplevet før efter denne tredje gang, men jeg vil medgi at jeg var i en tilstand hvor jeg var modtagelig overfor sånoet, mit hoved var alle vegne og ved at eksplodere af det mens jeg cyklede ad landevejen ud til min kæreste. Hvad jeg så var en mand kommende gående imod mig på cykelstien, helt hvid, klædt i hvidt, og jeg trak ud for at undgå ham. Og så var han der ikke da jeg sku ha passeret ham. Mere var det ikke, alt andet er efterrationalisering og staffage: Hans ansigtsudtryk (fokuseret på noget helt andet end mig, skulende), hans tøj (hvidt som sagt, en vindjakke, muligvis en polo indenunder), hans hår (rødblond, nyvasket, tyndt, længere end rigtig kort, sideskilning), hans bygning (middelhøj til decideret lille af sig, sammensunken, begyndende mave), hans alder (i fyrrerne): Det er en fantomtegning som kun tjener til at konstatere at Djævlén er ansat i en bank, hvad vi vel havde en anelse om alligevel. Det der er vigtigt for synet, det der er synets funktion, er min reaktion, og den var at jeg var lige ved at køre i mølledammen, undveg og cyklede ind i selve møllen i stedet. Så stod jeg der og var chokeret og ikke kommet nævneværdigt til skade. Og så cyklede jeg videre hjem til min kæreste og lagde mig i sengen ved siden af hende, og så kom effekten for fulde hammer.

Jeg havde forsøgt at fortælle hende at hey, jeg havde set et spøgelse eller noget, og hun havde vendt ryggen til og sovet videre, træt af mit pis, træt af at jeg forstyrrede, træt af at jeg kom og ikke engang ville knalde hende, og så lå jeg der med brystet blottet mod natten og lod det hele ramme mig, bang! bang! bang! Jeg var ude af stand til at røre mig, ku bare mærke rædslen smyg sig ind til mig, mens trykket på mit bryst blev tungere og tungere og jeg følte mig trukket ned i et dynd jeg ikke ku gøre mig fri af, hvordan rødderne vikled sig rundt om mine ben, mine arme, mit bryst, og jeg ville bare så gerne rejse mig af det dynd, hæve mig over det som en anden person – faktisk en helt specifik anden person, en fyr jeg kendte i periferien af resterne af min vennekreds, og som jeg må ha forestillet mig levede relativt ubekymret, fri for nætter som denne, og med masser af

damer. Det slår mig nu at han om nogen i en religiøs tolkning sikkert ville være den virkelige Djævel i min åbenbaring, Fristeren, og jeg var så fucking ligeglad på det tidspunkt, jeg ville ha givet hvad som helst, min martrede sjæl ku de ha fået med oven i hatten hvis det var, bare jeg ku slippe for det jeg gennemlevede de timer.

På en eller anden måde var jeg klar over at den eneste måde jeg ku slippe for det var ved at gøre en ende på det, det var den eneste udvej jeg så på det tidspunkt. Det er den eneste gang jeg har overvejet selvmordet; ikke den eneste gang jeg har koketteret med det, for det har jeg så rigeligt, men den eneste gang jeg har været derude hvor det var en reel overvejelse hvor det kom an på hvad jeg lige havde for hånden at klare det med, og det var på det det faldt; det handlede ikke om at begå og ha begået selvmord, men bare om at blive fri for det hele.

Det er det der er Djævlén.

Og hvis jeg virkelig i de timer troede på at det var Djævlén jeg havde mødt, hvordan sku det så på nogen som helst måde ku udfri mig at dø? Det gir ikke mening, intet af det gir mening. Til sidst lykkedes det mig at hulke mig selv så langt ud at jeg mistede bevidstheden og bare sov nogle timer, og det tog toppen af, og selvom det hele ikke var meget mindre ad helvede til næste morgen, var det det ikke nær så presserende. Det lykkedes kæresten at få mig til at knalde med hende og så tog hun afsted, og jeg samlede mig sammen og tog selv afsted og lod natten tilbage på værelset med sin Djævel.

Jeg tror ikke jeg ku tro på nogen Djævel, det gir ingen mening for mig at sku gøre det. Det er for finit, lissom onskaben som begreb, og jeg er for organisk indstillet til finitter. I en større helhedstankegang gir en Djævel slet ingen mening, Djævlén gir kun mening som et – overleveret – udtryk for en ubalance i den enkelte. Djævlén ligger i detaljen, så at sige. (Det ved jeg ikke om gir mening i denne sammenhæng, faktisk, men det forekommer mig at sige noget eller i hvert fald være på sin plads lige her.) Det var ham jeg så den nat, og det siger bare noget om at det let bliver en adopteret religiøs forståelsesramme man uforvarende planter sig selv ind i når man forsøger at begribe det horrible, når han død og pine er en "ham", helt ærligt.

I virkeligheden er jeg nok mest af alt lidt skuffet et sted over at jeg ikke så floder af blod, byer styrtede sammen, horder af maskeklædte mexicanske fribrydere, dyrene sluppet løs fra zoo, himlen flækket, havet åbne sig; bare en gut i vindjakke med topmave og vigende tindinger. Det var den Djævel det var mig undt: En vision om hvordan jeg kunne ende med at ta mig ud for sådan en som mig, hvordan jeg forestillede mig jeg var ved at ende, ikke i en blodpøl men i en vindjakke.

Den nat så jeg Djævlens og kunne ikke helt blive klog på hvad han ville mig, andet end hovere.

Anna Møller

Bjørn

Bjørn har nok det, man ville kalde kronisk ondt i livet.

Lige meget hvad, så har han altid en følelse af, at han er alene. Måske især, når han er sammen med andre mennesker, så tænker han tit, at det ikke lige går så godt med sproget og konversationen, at han siger de forkerte ting.

Hvordan gør almindelige mennesker så lige her, tænker han, når de sidder på græsplænen efter undervisning, og han griner med i staccato-agtige ryk på en politisk joke, han ikke fatter, eller han tror, det er staccato og hoster, da han glemmer at trække vejret ind igen.

Generelt er det svært at være almindelig, synes Bjørn. Det er svært at passe ind.

Uden for Bjørns vindue vokser et stort træ, et stort piletræ. Bygningen, han bor i, er blevet bygget rundt om træet, så det har fået lov at stå der, hvor det altid har stået. Det er nemlig meget gammelt, har Bjørn fået fortalt. »Træet her er et fredet træ«, havde hans udlejer sagt, da Bjørn fik vist stedet frem. »Det hedder Dronning Karoline..., Dronning Caroline-Mathilde«, havde udlejeren sagt og trommet med fingrene på den dobbelte rude ud til terrassen. »Det er meget gammelt«.

Bjørn er glad for træet, faktisk synes han, det er et eminent flot træ, det er næsten et smukt træ. Når det er vinter, ligner de lange, tynde pilegrene mest overproportionerede rødder fra en åkande eller meget langt hår eller faktisk ligner det fingre, der er blevet skudt ud fra træets afhuggede grene. Der sidder tit fugle i træet.

Og nu har Bjørn besluttet sig for ikke at passe ind. Han vil være anderledes, speciel, han vil gøre en dyd ud af, at han er mærkelig. *Det gør mig bare mere interessant*, tænker Bjørn og lægger trykket på *sant*, han skriver en liste på et stykke papir inde ved skrivebordet. Listen hedder "Jeg skiller mig ud fordi", først vil Bjørn sætte komma foran 'fordi' og sætte et par tænksomme punktummer efter sidste ord, men så synes han alligevel, det er mere specielt at lade sætningen stå, som den er. Så ligner den næsten en titel, synes Bjørn, *Story of My Life*, tænker Bjørn og skriver

Jeg skiller mig ud fordi:

Bjørn holder inde med blyanten og kigger op fra papiret. Uden for hans vindue er grenene nøgne, det ville være kønt, hvis der havde siddet en lille fugl, en guldspurv, på en af grenene, men i dag er der ikke nogen. Mågerne nede fra Nordhavn basker forbi.

Der er ikke noget, jeg skiller mig ud med, tænker Bjørn. Det er på en måde deprimerende. Der er ingenting, der gør ham speciel, ingen distinkte kendetegn eller ar ned gennem øjenbrynet eller en særlig accent, der gør ham bemærkelsesværdig. *Bare jeg kom fra Fanø,* tænker Bjørn. Øboere er altid specielle. Eksotiske på en måde, og kreative. De er altid kreative, især dem fra Fanø. Men der er ikke noget at gøre, man kan ikke bare sådan lige lade, som om man kommer fra en ø, det er for svært at efterligne dialekten, tænker Bjørn. Når han er fuld, taler han bornholmsk, men det er for omfattende at være beruset hele tiden, selvom ideen med at være påvirket ikke er helt dårlig.

Bjørn kigger på mågerne udenfor. Mange kunstnere gennem tiden har haft deres hyr med alkohol eller stoffer, men Bjørn har aldrig prøvet andet end hash, og de par gange har han altid fået det dårligt. Han bryder sig generelt ikke om, at væggene i et rum ikke står fuldstændig stille, og især loftet har det med at begynde at bølge sært, når Bjørn tømmer de små glas med vodka eller ryger bong eller jordhukker ude i baghaven. Måske han overdriver lidt, når han først er kommet i gang, men hvorfor gøre noget halvt, det har altid været Bjørns motto. *Intet bliver gjort halvt,* eller *man skal aldrig gøre noget halvt* har omtrent været hans motto. Udenfor er mågerne begyndt at skyde med skarpt, de leger jagerpiloter og drøner med hovedet mellem mågeskuldrene og sammenbidte næb hurtigt gennem luften, drejer skarpt af, lige før de når Bjørns køkkenvindue og efterlader grå stænk på ruden. Bjørn tager det ikke som en fornærmelse.

Bjørn vil lave en ordbog, det skal være en synonymordbog med PRÆCISE definitioner og eksempler, man kan forholde sig til. Bjørn vandrer hvileløst rundt i stuen, ikke i cirkler, men fra den ene ende af lokalet til den anden og er ved i at snuble i det mørkerøde tæppe, der ligger midt i rummet. Bjørn stopper op. Det mørkerøde - det bordeaux tæppe, der ligger midt i rummet.

Mørkerød, noterer han sig, *er rød uden brun*, det er farven på blod lukket inde i matteret plasticslange, det er et pigeknæ, der er gået hul på, *en pige, der er faldet og har slået hul på knæet*, skriver Bjørn med store bogstaver og streger pigeunder med to streger.

Bordeaux derimod, skribler Bjørn og vender papiret, bordeaux, det er mere som, det er mere som fransk rødvin i facetterede glas, *det er en enkelt rødvinssdråbe på din håndryg*, noterer Bjørn og kigger op fra papiret. *Hvor poetisk*, tænker han, han er stolt af sit sprog.

Casper Christophersen

Forbandet være vores mødre

Forbandet være vores mødre
at de ikke tog den med ro
dengang de gav os
halskæden om vores hals
se min skat, to sider
et lam og en løve
som mig er du lammet
som far er du løven
men for vores nyfødte øjne
snurrede smykket
så de to billeder blev til et
og det hele gik så hurtigt
at vi aldrig har fået fat
i hvad der er hvad
og derfor ved en misforståelse
lammer vores løver
og æder vores lam

Os dansere

Os dansere skriver manifeste af musik, i mani, men dikteret, som festende folks vriden er gniden er peberkorn i en morters taktfaste knusen af vores udsatte led, som lader verdner opstå imellem rytters piskesmæld i sprog ingen taler og alle forstår at vores privilegium er dette: kroppen!

Robert Henningsson

To digte

1. 1. de søde jordbær de søde jordbær Din
tand er diadem de røde roser de røde roser et
skøjtesikkert dogme de dødes kranse de døde
dødes døde kranse de dødes døde døde
kranse de døde ja de døde dødes kranse
din dømmekraft var sne gift ja gift lykkelig
lykkelig gift ja gift da brevet blev skrevet.
lykkelig gift gift lykkelig ja lykkelig gift 2.
2. elskede elskede Tuen viser os hvor tæt det
evige livs krone det evige livs krone
frakken snuser blokvogn de dødes kranse de
dødes kranse mens alpestrømpen dækker de
røde roser de røde roser det gamle varsel.
blev en helgen blev en helgen 3. 3. de
søde jordbær de søde søde jorbær Skudet
vugger stadigt de røde roser de røde roser fra
mundingen af en pistol af hele sin sjæl af hele
sin sjæl hver bølge du traf blev ulykkelig blev
ulykkelig blev så ulykkelig i søhestens navn.

Det lagen var så hvidt Det lagen var så rent
Når daggryet brager Det lagen var så hvidt i
nøgne basunribs Det lagen var så rent snitter
du havet af sårenes øer Det lagen var så
hvidt til flyvåbnet bliver din hørives øje Det
lagen var så rent så mange små haver falder
alene Det lagen var så hvidt og finder i
gabende hul Det lagen var så rent sin vinder
Det lagen var så hvidt Det lagen var så
rent Dog hundrede terrængående konger Det
lagen var så hvidt bortgiver gerne løvernes
hule Det lagen var så rent Så rent og
hvidt så rent Ord pupper åbner jordens indre Det
lagen var så hvidt giv ikke deres guder endnu
en krig Det lagen var så rent der kun
rummer hjemvind og afsind Det lagen var så hvidt
Det lagen var så rent Kæmper tog brynjer
Det lagen var så hvidt af den grumme krumme
Det lagen var så rent og inden hver
jordkilometer river Det lagen var så hvidt
stødtænder brændenældemægtigt Det lagen var
så rent ned i sin revne Det lagen var så
hvidt er din pudehelt antændt Det lagen var
så rent i gudernes billed Det lagen var så hvidt
Det lagen var så rent Åh, reneste ravsødme
ægger til bryllup Det lagen var så hvidt
avleremmen kigger sit Josefskridt Det lagen var
så rent gennem hvert indspændte hul Det lagen var
så hvidt Det lagen var så rent Fremad, en
dødvægt forlader sin brysteholder Det lagen var
så hvidt stryger mærkedage nedad din ryg. Det
lagen var så rent Det lagen var så hvidt
Det lagen var så hvidt og rent.

Digtet er fra en endnu uafsluttet serie under arbejdstitlen Eriphyles jordefærd

Emil Tuus

Stjæler den

vi
stjæler den
rustne bys rumlende gøen
og forærer den
til
en musvit:

gø for os, fjollede fugl!
ingen gider jo høre dine sange

Indholdsfortegnelse

Forside af Line Rasmussen

Noa Kjærsgaard Hansen	Huskeliste	s. 3
Mathias Pharao	E-R-T-A-S-D-F!	s. 4
Freke Räihä	Fil dendron	s. 6
Rasmus Varnich	SPQR	s. 7
Blumensaat	Propolis	s. 8
Jon A	Fucking Djævlen midt i det hele	s. 9
Anna Møller	Bjørn	s. 14
Casper Christophersen	Forbandet være vores mødre	s. 17
	Os dansere	s. 18
Robert Henningsson	To digte	s. 19
Emil Tuus	Stjæle den	s. 21